

Dumitru Dobrescu Gențiana Ciubuc

O NOUĂ
ȘTIINȚĂ MEDICALĂ
FARMACOLOGIA
HOMEOPATĂ

LUCRARE DEDICATĂ
CENTENARULUI MARI UNIRI A ROMÂNIEI
1918 – 2018

Editura Minied

Iași, 2018

Motto:

*„ Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale
înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.”*

Psalm 50.7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBRESCU, DUMITRU

O nouă știință medicală - farmacologia homeopată /

Dumitru Dobrescu, Gențiana Ciubuc. - Iași : Minied, 2018

ISBN 978-973-9369-36-7

I. Ciubuc, Gențiana

615

APEL

**CĂTRE AUTORITĂȚILE, ORGANIZAȚIILE ȘI
ORGANELE NAȚIONALE ȘI INTERNAȚIONALE
RESPONSABILE ÎN DOMENIUL VIEȚII ȘI SĂNĂTĂȚII
OAMENILOR ȘI ANIMALELOR**

CĂTRE TOȚI LOCUITORII PLANETEI PĂMÂNT

**CĂTRE ADVERSARIII HOMEOPATIEI: OPRITI-VĂ!
ÎNCETAȚI RĂZBOIUL ABSURD ÎMPOTRIVA
HOMEOPATIEI! HOMEOPATIA EXISTĂ AVÂND LA
BAZĂ O LEGE UNIVERSALĂ A NATURII. NIMENI ȘI
NIMIC NU POATE DISTRUGE SAU OPRI O LEGE A
NATURII**

Universul există având la bază legi care guvernează interrelațiile dintre componentele sale. Aceste legi sunt obiective, precise, imuabile, perene și implacabile.

Omul, singura ființă înzestrată cu capacitatea de a gândi și animalele, sunt parte integrantă a Universului.

În domeniul sănătății omului și animalelor, o mare importanță o are legea dualității. Această lege este prezentă și în domeniul medicamentului. Potrivit ei, în relațiile dintre medicament și organismele vii există două tipuri de medicamente, singurele posibile.

De-a lungul existenței sale pe Pământ, omul și-a dat seama de existența legilor naturii și s-au dezvoltat științele, având ca scop descoperirea acestor legi. Ulterior au apărut și preocupări pentru folosirea legilor în beneficiul oamenilor și au apărut tehnologiile.

În domeniul medicamentului s-a dezvoltat Știința Farmacologiei, care a studiat unul din tipurile de medicamente existente, pe cel alopatic. Aproape simultan a fost descoperit al doilea tip de medicament, cel homeopat, care însă spre marea neșansă a omenirii a fost considerat ca rival al tipului deja existent. A fost și a rămas una din cele mai mari și mai absurde greșeli ale gândirii umane și medicale din istoria omenirii. Aceasta, întrucât cele două tipuri de medicamente existente în natură sunt ca niște surori gemene care se completează în modul cel mai armonios posibil.

De circa 200 de ani bolnavii omenirii suportă consecințele acestui război absurd care, în lipsa adoptării de către umanitate a unei atitudini de reconciliere, nu se va termina niciodată. În

schimb, pierderile enorme privind sănătatea omului și a animalelor vor continua să apese greu asupra vieții.

Este timpul ca umanitatea să se trezească la realitate și să aducă pacea și armonia în domeniul medicamentului.

**O NOUĂ
ȘTIINȚĂ MEDICALĂ**

**FARMACOLOGIA
HOMEOPATĂ**

De la Homeopatia Empirică (sec XVIII-XIX) la
Homeopatia Științifică (sec XXI)

AUTORII:

1. DUMITRU DOBRESCU, PROF. UNIVERSITAR,
DOCTOR DOCENT ÎN ȘTIINȚE MEDICALE,
LICENȚIAT ÎN FARMACIE, MEDIC HOMEOPAT
2. GENȚIANA CIUBUC, MEDIC SPECIALIST
MEDICINĂ DE FAMILIE, LICENȚIATĂ ÎN
FARMACIE, MEDIC HOMEOPAT

REZUMAT

Articolul prezintă și analizează trei descoperiri rezultate în urma analizei homeopatiei empirice (primare) de pe pozițiile Farmacologiei Alopate. Analiza a fost necesară întrucât în medicina actuală există un concept unic despre medicament și două tipuri concrete, diferite de medicamente, alopate și homeopate. Potrivit legii universale a dualității, aceste tipuri sunt ca două surori gemene care ar trebui să conlucreze, cu pondere egală, pentru sănătatea oamenilor și a animalelor. În mod absurd, de la apariția lor, ele se găsesc pe poziții antagoniste, de peste 200 de ani aflându-se într-un război illogic. În loc de conlucrare, care ar schimba semnificativ medicina umană și medicina veterinară și ar aduce beneficii inestimabile oamenilor și animalelor, unii oameni au ales calea confruntării, care a produs și produce pagube uriașe.

1. Medicul Samuel Hahnemann a considerat că a descoperit o nouă metodă terapeutică. În realitate, a fost descoperit un al doilea tip de medicament, cel homeopat, posibil să existe pe Planeta Pământ, potrivit legii dualității și fenomenului hormesis. Interpretarea lui Hahnemann a făcut imposibilă evoluția descoperirii de la empirism la știință și a condamnat homeopatia să rămână în afara

științelor medicale, mulțumindu-se cu statutul de medicină alternativă sau complementară. Homeopatia lui Hahnemann a rămas timp de peste 200 de ani la stadiul de empirism, o mare parte din neîmplinirile sale fiind consecința lipsei caracterului științific.

2. Descoperirea medicamentului homeopat, ca instrument indispensabil existenței homeopatiei, impune apariția și dezvoltarea unei noi științe medicale, a medicamentului homeopat, Farmacologia homeopată. Ea va rezolva toate problemele care au condamnat homeopatia la stagnare și va aduce homeopatia la egalitate cu științele medicale.
3. Legea fundamentală a homeopatiei descoperită de Hahnemann, este legea similitudinii, descrisă de Hahnemann la scara organismului întreg. La începutul secolului XXI este obligatorie modificarea interpretării acestei legi, cunoscând că orice suferință observată la scara organismului întreg are originea în interiorul organismului la toate nivelele proceselor vieții. De aceea legea similitudinii a lui Hahnemann trebuie completată cu mențiunea „legea similitudinii extinsă”, la nivel celular (membrană, citoplasmă), organite celulare, molecular, nucleu celular.

INTRODUCERE

Anul 1947 poate fi considerat pentru mine începutul unei noi vieți pe care am dedicat-o studiului și cunoașterii medicamentului. Dacă ar fi să găsec o trăsătură comună preocupărilor în acest domeniu, aș spune că aceasta a constat într-o tendință de a pătrunde cât mai profund în esența fenomenelor care mi s-au descoperit treptat, în timp, fără a neglija lărgirea permanentă a orizontului cunoașterii domeniului respectiv. Concret, a fost o simbioză permanentă între operațiile de analiză și sinteză a datelor științifice care se adăugau pe măsura trecerii timpului.

Rezultatul activității complexe din acești ani a fost total neașteptat. Am pornit prin cunoașterea Farmacologiei alopate și a metodei terapeutice bazate pe aceasta, Alopazia și am ajuns la descoperirea unei noi științe medicale, Farmacologia homeopată, ca fundament științific al metodei terapeutice Homeopatia Științifică.

În anul 2007¹, după ce am pus bazele unei noi științe medicale, Farmacologia homeopată, am publicat prima carte din literatura medicală internațională cu acest titlu. Cartea a fost

¹ D. Dobrescu, Farmacologie Homeopată Generală, Edit. Minesan, București, 2007.

tradusă și tipărită în limba engleză în anul 2008² și în limba franceză în anul 2011³. Pentru apariția ediției în limba franceză am avut sprijinul prețios al lui Christian Boiron, patron al Laboratoarelor Boiron din Franța, liderul mondial al producției de medicamente homeopate, el însuși autorul unor lucrări de homeopatie. La apariția ediției franceze, Christian Boiron mi-a trimis o scrisoare pe care o consider profetică, motiv pentru care o menționez acum. Citez din scrisoare:

- „cartea dumneavoastră este un monument”...
- „ea va schimba destinul medicinei și al homeopatiei”...
- „ne-ați dat de lucru pentru 100 de ani”...

Aceste aprecieri pe care le consider nu numai profetice dar și demne de a fi recunoscute ca aparținând patrimoniului universal al cunoașterii și științelor, m-au determinat să le introduc în textul de față.

² D. Dobrescu, General Homeopathic Pharmacology, Edit. Tarus, Bucuresti, 2008.

³ D. Dobrescu, Pharmacologie Homeopathique Generale, Edit. Similia, Lyon, 2011.

UNIVERSUL LEGILOR

Universul, unic și infinit, este fundamentat pe legi care sunt de maximă precizie, imuabile, perene, implacabile. Aceste legi sunt expresia interrelațiilor dintre structurile Universului și funcțiile acestora.

Ființa umană are privilegiul de a putea descoperi și cunoaște legile Universului. Acest privilegiu a fost descoperit treptat și destul de târziu în timpul evoluției omului pe Planeta Pământ. Astfel, au apărut științele având ca obiectiv descoperirea și cunoașterea legilor naturii și ulterior tehnologiile, având ca obiectiv utilizarea legilor naturii în beneficiul omului. Beneficiul poate fi înțeles în două sensuri. Pe de o parte, omul poate folosi efectele pozitive ale legilor Universului, pentru a obține foloase și poate evita unele consecințe negative ale acestor legi.

DUALITATEA, LEGE UNIVERSALĂ

Una dintre legile Universului este dualitatea⁴. Dualitatea este un fenomen fundamental, constitutiv al realităților din multe lucruri și fenomene ale naturii, care au două stări (fețe,

⁴ <https://dexonline.ro/definitie/dualitate>

componente) opuse, inseparabile, coexistente.

Este coexistența a două principii (elemente, tendințe) diferite, opuse, dar cu pondere de obicei egală. Este calitatea a ceea ce este dublu sau prezintă o natură dublă. Cele două componente fac parte intrinsecă din fenomenul sau lucrul respectiv, există în permanență împreună dar, în anumite circumstanțe, se manifestă numai una din componente. Dualitatea se găsește în cele mai diferite structuri și fenomene în lumea nevie, în lumea vie, în structura Universului, în procesele psihice.

Dualitatea este expresia realității lucrurilor și fenomenelor din natură. Ea ne dezvăluie faptul că ceea ce percepem la un moment dat este în realitate, în același timp, **ȘI** unul **ȘI** altul dintre componente și numai aparent este **SAU** unul **SAU** altul.

Dualitatea se exprimă în structura materiei prin particulele elementare ale atomului (electron-pozitron), anion-cation, acid-alcalin, oxidare-reducere, electricitate pozitivă-negativă. Un magnet are doi poli, de sens opus, pozitiv și negativ. Dacă magnetul este împărțit în două sau mai multe fragmente fiecare dintre acestea are cei doi poli, egali dar de sens opus. În materia vie există depolarizare-repolarizare, excitație-inhibiție, atracție-respingere, față-verso.

DUALITATEA ÎN DOMENIUL MEDICAMENTULUI

Conform legilor naturale care guvernează funcțiile vitale, sunt posibile două sensuri ale modificărilor acestor funcții: stimulator (activator, excitant) și inhibitor (deprimant). În domeniul medicamentului, dualitatea este confirmată prin trei tipuri de dovezi:

1. De peste 200 de ani de practică a homeopatiei, zilnic, în țările în care există această practică se înregistrează mii, zeci de mii de confirmări ale dualității. Aceste confirmări se exprimă prin rezultatele, în majoritatea cazurilor bune, adesea cu vindecări obținute prin tratamentele homeoapte, cu condiția ca aceste tratamente să fi fost făcute cu indicații stricte pe baza legii similitudinii.
2. O a doua dovadă este oferită de legea Arndt Shulz⁵. Potrivit acestei legi, orice substanță sau produs poate avea o acțiune bifazică, doze mari de substanțe au efecte stimulatorie, iar doze mici au efecte inhibitoare.

⁵ Corneliu Aurian Blajeni, Homeopatia – teorie și practică, pg. 38, Edit. Litera, București, 1985.

3. Fenomenul hormesis⁶: este termenul care definește orice proces într-o celulă sau organism care manifestă un răspuns bifazic la expunerea în cantități crescute de substanțe sau condiții. În literatură există numeroase lucrări care abordează acest subiect și confirmă existența fenomenului.

Terapeutica cu medicamente a folosit dintotdeauna, în foarte mare măsură, medicamentele alopate. Potrivit dualității, ele reprezintă numai jumătate din potențialul terapeutic oferit omului de către natură. Ignorând, din neștiință și alte motive absurde, existența celeilalte jumătăți reprezentată de medicamentele homeopate, omenirea a acceptat în mod absurd să își trateze suferințele numai cu jumătate din posibilitățile existente în natură. Mai mult, uriașul frate alopate a declanșat un război fratricid absurd contra plăpândului frate homeopat, care durează de peste 200 de ani. Acest război este cu atât mai absurd cu cât medicamentul homeopat nu este o invenție imaginară, ci este o realitate obiectivă, prezentă permanent în natură. Din această cauză, dacă alopata nu va înțelege realitatea și nu va renunța la atitudinea profund greșită, acest război nu se va termina niciodată.

⁶ Hormesis - Springer. doi:10.1007/978-1-60761-495-1.

TERAPIA (TERAPEUTICA)

Terapia sau terapeutica este acea parte a medicinei care studiază mijloacele și metodele de tratament ale suferințelor organismului. Este foarte important de subliniat că definiția scoate în evidență existența a două componente distincte ale terapiei: mijloacele (instrumen-tele) și metodele de tratament. Mijloacele reprezintă bazele unei terapii, motiv pentru care metodele poartă denumiri derivate din denumirile mijloacelor. Sunt cunoscute numeroase metode și mijloace terapeutice. Cea mai răspândită este terapia cu medicamente. Numele ei este Farmacoterapie. Întrucât, potrivit legilor naturii, există două tipuri de medicamente, există două tipuri de farmacoterapie, alopazia și homeopatia.

ALOPATIA ȘI HOMEOPATIA

Alopazia este metoda terapeutică care are ca mijloc (instrument) medicamentul alopatic. Acesta este folosit potrivit legii contrariilor, în doze ponderale.

Homeopatia este metoda terapeutică care are ca mijloc (instrument) medicamentul homeopat. Acesta este folosit,

potrivit legii similitudinii, în doze subponderale sau infintezimale.

Trebuie subliniat că Hahnemann a formulat legea similitudinii fără a preciza că observațiile sale se mărginesc la manifestări și simptome care pot fi observate la scara organismului întreg. Trebuie să acceptăm că nu putea fi vorba de altă interpretare, dacă ținem seama de nivelul relativ scăzut al cunoștințelor medicale ale vremii. Important este faptul că, până în secolul XXI, autorii noilor patogenezii au respectat cu strictete regulele stabilite de Hahnemann, atitudine responsabilă de stagnarea homeopatiei.

La rândul nostru, cunoscători și beneficiari ai numeroaselor decoperiri ale științelor medicale și fundamentale, care arată că „medicina a coborât în celulă”, îmi exprim convingerea că descrierea simptomelor la scara organismului întreg este numai ultima etapă în cunoașterea fenomenului respectiv. Am considerat imperios necesar să pornim de la primele faze în producerea unui simptom și anume modificări de ordin biochimic și biofizic, provocate de agenții patogeni la toate nivelele de desfășurare a proceselor vieții (molecular, celular, nucleu celular). Această observație fundamentală ne-a determinat să considerăm că, în afară de legea similitudinii a lui Hahnemann la nivelul organismului întreg, există și *legea*

similitudinii extinsă, la nivel molecular, al componentelor celulare, membranei celulare și a nucleului celular - *legea Dobrescu*.

MEDICAMENTUL

Potrivit OMS medicamentul este definit ca o substanță sau un produs care are proprietatea de a influența funcțiile organismului și este folosit pentru tratarea suferințelor acestuia și/sau pentru explorarea sa funcțională.

Termenul de medicament a apărut în secolul XVIII. Până atunci, substanțele sau produsele care aveau să se numească mai târziu medicamente, s-au numit substanțe medicinale. S-au folosit mai ales produse de natură vegetală și unele substanțe chimice naturale. Terapia se baza mai mult pe metode terapeutice, de exemplu cataplasme, comprese, clisme, sângerări, aplicare de lipitori, etc.

Medicamentul homeopat și alopatic au apărut cam în același timp, sub forma unor produse naturale, vegetale. Evoluția lor a fost complet diferită.

Pentru medicamentul alopatic s-a găsit de la început drumul cel mai favorabil printr-o evoluție permanentă, logică a cunoașterii, până în zilele noastre. S-a început cu descoperirea

în plante a unor substanțe chimice definite, denumite principii active, responsabile de efectele plantelor asupra organismului. S-a trecut la izolarea, purificarea lor și folosirea sub această formă în terapie. După modelul lor, s-a trecut la obținerea de substanțe de sinteză chimică, necunoscute în natură. Concomitent, s-au studiat efectele acestor substanțe asupra funcțiilor organismului, la toate nivelele, de la scara organismului întreg, la nivel celular și molecular. Aceste studii au permis descoperirea a numeroase procese biochimice și biofizice și cunoașterea aprofundată a fenomenelor vieții. Ca urmare a progreselor în domeniul medicamentelor alopate, medicina a cunoscut progrese profunde, semnificative. Nu trebuie uitat însă că aceste progrese au fost și sunt însoțite de numeroase aspecte negative, printre acestea un loc aparte îl ocupă efectele adverse ale medicamentelor alopate. Pentru unii aceste efecte sunt atât de grave încât au făcut afirmația că dacă s-ar arunca în oceane toate medicamentele alopate, s-ar aduce un beneficiu nemăsurat omenirii, dar s-ar produce o catastrofă în lumea peștilor.

Medicamentul homeopat a avut o soartă diametral opusă. În istoria lui se disting două aspecte diferite.

În primul rând subliniem că descoperirea medicamentului homeopat, ca al doilea tip posibil de

medicament, este una din cele mai mari descoperiri din istoria medicinei. Afirmatia are în vedere faptul că urmările pozitive ale utilizării homeopatiei în practica medicală s-ar reflecta pozitiv asupra sănătății umanității și animalelor și ar cuprinde practic toate specialitățile medicale.

În al doilea rând, din nefericire, geniala descoperire a lui Hahnemann nu a putut beneficia de toate aspectele pozitive dependente de ea. Medicina din timpul vieții lui Hahnemann nu cunoscuse încă beneficiile unor descoperiri științifice hotărâtoare. Exista încă mult empirism, medicamentele nu intraseră încă pe drumul cunoașterii științifice. Din aceste cauze descoperirea genială a lui Hahnemann poartă amprenta unor insuficiențe importante, în loc să fie cunoscută ca descoperirea celui de al doilea tip de medicament, posibil datorită legilor naturii, descoperirea lui Hahnemann a fost și este considerată ca descoperirea unei noi metode terapeutice. S-a neglijat total faptul că homeopatia, ca metodă terapeutică, nu poate exista fără utilizarea medicamentului homeopat, ca mijloc de lucru.

Ca metodă terapeutică, homeopatia nu a putut fi acceptată în rândul medicinei științifice, a rămas în afara acesteia, fiind considerată medicină alternativă. Homeopatia nu va putea fi recunoscută în rândul științelor medicale decât ca metodă

terapeutică științifică, bazată pe medicamentul homeopat și cunoașterea științifică a acestuia.

În acest scop, singura cale posibilă este fundamentarea științei medicamentului homeopat, care nu poate fi alta decât Farmacologia homeopată.

ALOPATIA

Alopatia este metoda terapeutică care are ca mijloc (instrument) medicamentul alopatic. Acesta este folosit potrivit legii contrariilor, în doze ponderale.

Ca metodă terapeutică, alopatia are atât aspecte pozitive, cât și negative. Printre aspectele pozitive este de menționat, în primul rând, eficacitatea terapeutică deosebită într-un mare număr de suferințe ale organismului, întâlnite în toate aparatele și sistemele acestuia, cu intensități diferite, de la ușoare la foarte grave, în afecțiuni acute, dar și cronice, în tulburări funcționale, dar și la organisme cu modificări morfologice diverse. Datorită acestor proprietăți, alopatia a adus beneficii inestimabile îngrijirii sănătății umanității, o mare parte din progresele medicinei de-a lungul timpului, ca și prelungirea semnificativă a duratei vieții omului pe pământ și îmbunătățirea condițiilor lui de viață, fiind datorate alopatiei.

Concomitent, medicamentele alocate au putut fi folosite și ca instrumente de cercetare ale funcțiilor organismului, ca niște bisturie biochimice pentru studiul proceselor vitale de la nivelul țesuturilor, celulelor și moleculelor. Aceste studii au permis descoperirea a numeroase procese biochimice și biofizice și cunoașterea aprofundată a fenomenelor vieții.

Se știe că molecula oricărui medicament ponderal alocat are trei componente: masa, energia, informația. Acțiunea unui medicament alocat este rezultatul acțiunii masei și energiei care apare ca urmare a interacțiunii dintre aceste componente ale moleculei și unele molecule specifice existente în celule și țesuturi (receptori). Aceste componente ale moleculei alocate sunt responsabile, în cea mai mare parte, nu doar de efectele favorabile, dar și de efectele adverse. Este logic să ne gândim că efectele acestor interacțiuni la nivel celular și molecular nu se sting imediat după eliminarea moleculelor din organism. Ca și urmările proceselor patologice diverse, după trecerea fazei acute, țesuturile afectate au nevoie de o perioadă de convalescență, de refacere a structurilor dereglate de boală, care poate dura zile sau săptămâni. Dacă în această perioadă, țesuturile afectate anterior sunt din nou agresate de diverși factori patogeni, se creează condițiile favorabile apariției unor boli cronice în țesuturile respective. Deci, terapia alocată nu

excluse, ci din contră, uneori poate favoriza dezvoltarea unor boli cronice.

La acestea, ca aspecte negative, se poate adăuga faptul că multe dintre medicamentele alocate au prețuri ridicate și faptul că pentru obținerea multora dintre ele, substanțe chimice de sinteză organică, se folosesc procese tehnologice care produc efecte nocive asupra mediului înconjurător. Se cunoaște faptul că de multi ani, o mare parte dintre procesele de fabricație a unor medicamente alocate au fost mutate din țările dezvoltate în unele țări în curs de dezvoltare, dar problema efectelor negative asupra mediului înconjurător rămâne prezentă.

Pentru cercetarea substanțelor chimice în vederea introducerii în terapeutică alocată se fac mari cheltuieli printre care, o pondere deosebită o au cele pentru animalele de laborator.

HOMEOPATIA

Homeopatia este metoda terapeutică care are ca mijloc (instrument) medicamentul homeopat. Acesta este folosit potrivit legii similitudinii, în doze subponderale sau infimezimale.

Ca și alopatia, homeopatia întrunește atât aspecte pozitive, cât și negative.

Ca aspecte pozitive, în primul rând trebuie evidențiat faptul că în timp ce medicamentul alopatic acționează la doze ponderale, prin masa și energia respective, medicamentul homeopat este activ la doze subponderale sau chiar infinitezimale. Explicația constă în faptul că, în cazul medicamentului homeopat dispare acțiunea mai mult sau mai puțin brutală datorată masei și energiei substanței din care se prepară medicamentul, rămânând acțiunea blândă a informației moleculelor respective, care are proprietatea de a influența numai procesele biochimice și biofizice modificate de diverși factori patogeni, ajutând mecanismele fiziologice de autoreglare să readucă procesele vieții la nivele normale. După concepția noastră, mecanismul intim de acțiune al medicamentelor homeopate are la bază legea acțiunii maselor. Într-un proces patologic, ca urmare a intervenției unui agent nociv, au loc la nivel molecular reacții biochimice, de exemplu între moleculele $A+B \rightleftharpoons C+D$. Potrivit legii acțiunii maselor, în permanență are loc egalizarea celor două părți ale ecuației de mai sus. Medicamentul homeopat acționând la locul și prin mecanisme identice cu cele ale procesului patologic, sustrage din moleculele existente în partea stângă a egalității, contribuind la stingerea

treptată a procesului patologic. De aceea, numai medicamentul homeopat poate favoriza vindecarea oricărei afecțiuni. Se știe că, fără excepție, după orice suferință a organismului, mai mică sau mai mare, vindecarea *restitutio ad-integrum* se produce întotdeauna exclusiv ca urmare a revenirii la nivele normale a mecanismelor fiziologice de autoreglare. Este sigur că nu există și nu va exista niciodată vreun medicament sau mijloc de a produce vindecarea unui proces patologic, în afara normalizării mecanismelor fiziologice de autoreglare.

Al doilea aspect pozitiv al medicamentului homeopat este spectrul larg de acțiune, cu el putându-se influența majoritatea funcțiilor organismului uman și al animalelor și a trata marea majoritate a suferințelor acestor organisme, care fac obiectul tuturor specializărilor medicale umane și veterinare. În viitor nu este exclusă și dezvoltarea agrohomeopatiei. În egală măsură, medicamentul homeopat este activ în medicina umană atât în afecțiuni acute cât și în cele cronice, la toate vârstele, de la sugar la bătrân, inclusiv la femeia însărcinată, ca și în medicina veterinară. Cu medicamentele homeopate se vor putea trata și cel puțin o parte din suferințele organismului care în prezent nu au tratament sau cunosc numai beneficii parțiale prin medicația alopata.

Un alt aspect pozitiv foarte important este practic lipsa efectelor adverse, în sensul celor întâlnite la terapia alopată. Nu în ultimul rând trebuie subliniat costul evident mai redus al medicamentului homeopat. De asemenea, în producerea medicamentului homeopat sunt excluși factorii de poluare ai mediului înconjurător.

Un aspect deosebit de important legat de potențialul medicamentelor homeopate este reversibilitatea unor modificări patologice ale țesuturilor, efecte remarcabile, specifice medicamentelor homeopate. Acestea pot produce resorbția până la dispariție a fibromului uterin, chistelor ovariene, mastozelor.

Pentru evidențierea și studierea medicamentului homeopat este exclusă utilizarea animalelor de laborator, încă un factor important pozitiv cu beneficii substanțiale în domeniul protecției animalelor. Evidențierea eventualelor efecte terapeutice se face prin efectuarea de patogenezi, cercetări efectuate pe organism uman sănătos, fără a prezenta niciun risc sau pericol.

În afară de acest avantaj major mai există un aspect de o importanță excepțională în viitor. Se știe că marea majoritate a medicamentelor homeopate actuale sunt produse naturale, mai ales vegetale, mai puțin altele. Homeopații au refuzat, cu mici excepții, ideea că s-ar putea obține medicamente homeopate din

substanțe chimice de sinteză. Refuzul nu are niciun temei logic sau științific, cunoscând că, în final, orice medicament se comportă pentru organism ca o substanță chimică. Pe de altă parte, se știe că pentru miile de substanțe chimice de sinteză organică care au fost studiate în vederea introducerii în terapeutică a acestora ca medicamente alocate, s-au efectuat cercetări de farmacotoxicologie extrem de laborioase. Pentru toate aceste substanțe, arhivele numeroaselor laboratoare implicate conțin documente de valoare inestimabilă care, de fapt, sunt adevărate patogenezi. Dacă s-ar relua analiza atentă a acestor documente, ar însemna să se folosească cu înțelepciune o sursă inestimabilă de evidențiere a sute și poate mii de medicamente homeopate. Printre acestea, cu siguranță se vor găsi și unele medicamente noi, active în boli care în prezent nu au tratamente sau cunosc numai efecte parțiale.

Față de numeroasele și unele extrem de valoroase aspecte pozitive, pare incredibilă și greu de acceptat ideea inexistenței în cazul terapiei homeopate a unor aspecte negative importante. Singurele aspecte care pot fi luate în considerare sunt unele agravări în evoluția bolnavilor tratați homeopat, care nu pot fi considerate efecte adverse.

Cu toate acestea, este de datoria noastră, cu prilejul redactării unei astfel de analize, să subliniem cu tărie că, dincolo

de valoarea inestimabilă intrinsecă a descoperirii celui de al doilea tip de medicament, homeopatia a avut cel puțin trei aspecte negative majore care țin de caracterul ei empiric, care s-au menținut până în ziua de astăzi și care au condamnat homeopatia la stagnare, excluzându-se posibilitatea acceptării unei valori științifice reale.

Primul aspect negativ a constat în considerarea homeopatiei numai ca metodă terapeutică și neglijarea totală a utilizării obligatorii a medicamentului homeopat ca instrument de lucru. S-a trecut cu vederea faptul că homeopatia nu se poate practica dacă nu se folosește medicamentul homeopat. Neglijarea acestui adevăr a pus homeopatia în situația de a nu avea un obiect de studiu științific, real și a plasat-o în afara medicinei. De aici, rezultă în mod clar că homeopatia va deveni știință medicală numai când va exista o știință medicală a medicamentului homeopat și aceasta nu poate fi decât una singură: Farmacologia homeopată.

Al doilea aspect negativ major este determinat de faptul că descoperirea homeopatiei s-a produs într-o perioadă a istoriei medicinei în care abia se înregistrau începuturile unora dintre științele medicale moderne. Evident, homeopatia poartă amprenta nivelului cunoștințelor medicale ale epocii. Aceste cunoștințe medicale erau în parte concordante cu legile imuabile

și perene ale naturii și ele au rămas valabile până în prezent. Altă parte a cunoștințelor medicale erau interpretări mai mult sau mai puțin subiective a unor date obiective și aveau un caracter evident empiric. Aceste cunoștințe au dispărut în timp din medicină, dar multe dintre ele s-au păstrat în cadrul homeopatiei.

Al treilea aspect negativ major îl reprezintă caracterul empiric a circa trei sferturi din materialul informativ – formativ al homeopatiei clasice. Aparent, prin introducerea evidențierii efectelor medicamentelor homeopate ca urmare a administrării directe la om, s-a deschis era cercetărilor experimentale în medicină, însă acestea nu au fost decât începuturile. Valoarea științifică a cercetărilor medicale a apărut doar după introducerea cuantificării rezultatelor studiate, prelucrării statistice a acestora și evidențierea semnificației statistice a rezultatelor. Aceste aspecte, apărute după începuturile homeopatiei nu au fost însușite de aceasta. De aceea este clar că metoda homeopată a rămas la stadiul de empirism. Evident, trecerea la stadiul de homeopatie științifică impune asimilarea criteriilor științifice, care are o singură cale posibilă, Farmacologia homeopată.

FARMACOLOGIA

Farmacologia este știința medicamentului care studiază interrelațiile dintre medicamente și organismele vii (organismul uman, organismele animale și plante).

În ultimele două secole, cunoștințele despre aceste interrelații au cunoscut o îmbogățire impresionantă, astfel încât termenul de Farmacologie se folosește corect numai pentru referirea la aspectele generale ale interrelațiilor menționate. De cele mai multe ori, pentru exactitatea exprimării științifice, este necesar să se folosească termeni cu un conținut adecvat ideii ce urmează a fi exprimate. Concret, este necesar a se denumi partea de farmacologie luată în discuție. În mod curent se folosesc șase termeni care reprezintă capitole majore ale farmacologiei:

- Farmacocinetica, studiază evoluția medicamentelor în organism, de la administrare la eliminare;
- Farmacodinamia, studiază acțiunea farmacodinamică, locul și mecanismele ei;
- Farmacotoxicologia, studiază efectele adverse ale medicamentelor și intoxicațiile cu medicamente;

- Farmacografia, studiază formele farmaceutice de administrare a medicamentelor, dozele sau modul de administrare;
- Farmacoterapia, studiază indicațiile terapeutice ale medicamentelor;
- Farmacoepidemiologia, studiază contraindicațiile și precauțiile în administrarea medicamentelor.

Aceste ramuri sunt obligatorii de cunoscut pentru fiecare medicament, individ chimic și pentru fiecare grup de medicamente și ele trebuie să fie prezente în toate materialele de studiu complete ale unui medicament sau a unui grup de medicamente.

Există și alte capitole de farmacologie cu conținut mai restrâns: gerontofarmacologia, farmacologia pediatrică, cronofarmacologia, etc.

Multitudinea medicamentelor a necesitat conturarea unor părți distincte ale farmacologiei în funcție de criterii diferite.

În funcție de tipul de medicament există farmacologia clasică, numită și alopată și va trebui să existe în viitor farmacologia homeopată.

În funcție de beneficiar există farmacologie umană, farmacologie veterinară și agrofarmacologie.

FARMACOLOGIA ALOPATĂ

Farmacologia alopată este știința medicamentului alopăt. A apărut în secolul XVIII, având ca precursor cunoștințele de Materia Medica (substanțe medicinale) ale epocii. În timpul scurs de atunci a avut o evoluție logică, asimilând descoperirile științelor fundamentale, din fizică, chimie, biologie, microbiologie, virusologie și realizând o evoluție spectaculară, fiind una dintre cele mai dinamice științe medicale. În istoria farmacologiei alopate pot fi evidențiate aspecte pozitive și negative. Printre aspectele pozitive se remarcă aportul inestimabil la îngrijirea sănătății umanității, medicamentele fiind un factor principal în ameliorarea calității vieții și prelungirea duratei acesteia de-a lungul timpului. La aceasta se adaugă aportul la îmbogățirea cunoștințelor științifice privind fenomenele vieții prin folosirea medicamentelor ca instrumente de cercetare.

Printre aspectele negative, în afară de cele menționate mai sus la capitolul ALOPATIA, menționăm faptul că pentru descoperirea de noi medicamente active, societatea omenească cheltuiește sume imense, pe de o parte pentru cercetări chimice privind obținerea de molecule noi, pe de altă parte pentru cercetări pe animale de laborator pentru studiul efectelor.

Al doilea aspect negativ major constă în frecvența mare și uneori gravitatea mare a efectelor adverse ale medicamentelor alopate (vezi capitolul ALOPATIA).

În ultimele decenii s-a remarcat încetinirea ritmului de introducere a moleculelor noi în terapeutică, de regulă sub 20 pe an la nivel mondial, ceea ce demonstrează dificultățile multiple obținute în domeniul respectiv.

Descoperirile ingineriei genetice și ale biotehnologiei au generat speranțe în apariția unor noi posibilități de obținere a noi structuri chimice active ca medicamente. Din păcate, o mare parte din descoperirile în domeniu au dus la apariția de medicamente noi care au câte una-două indicații terapeutice, este drept adesea pentru boli grave, fără speranțe prin alte tratamente. Din nefericire, multe dintre medicamentele acestea noi produc o listă lungă de efecte adverse, multe grave sau foarte grave. În plus costul lor este adesea ridicat. Din această cauză este puțin probabil ca această categorie de medicamente să includă prea multe substanțe noi în viitor.

FARMACOLOGIA HOMEOPATĂ

Sinonime:

FARMACOLOGIA SUBPONDERALULUI ȘI A
INFINITEZIMALULUI
FARMOCOLOGIA FIZIOPATOLOGICĂ
FARMOCOLOGIA ECOLOGICĂ
NANOFARMACOLOGIA

Farmacologia homeopată este știința medicală a medicamentului homeopat. Ea este destinată să fundamenteze științific metoda terapeutică - Homeopatia științifică - și să asigure trecerea de la Homeopatia primară, empirică, descoperită la sfârșitul secolului XVIII, la Homeopatia științifică, să scoată homeopatia empirică din categoria medicinei alternative, aducând Homeopatia științifică în rândul științelor medicale, la nivelul secolului XXI.

La începutul secolului XXI s-au împlinit peste 200 de ani de la descoperirea homeopatiei de către medicul german Samuel Hahnemann. În opinia noastră, aceasta a fost una din cele mai mari descoperiri din istoria umanității, cunoscând că ea ar putea fi urmată de beneficii inestimabile și imposibil de apreciat în favoarea lumii vii, a umanității, animalelor și posibil plantelor. Din nefericire, descoperirea a fost însoțită de unele interpretări

greșite, care au determinat evoluții ulterioare incompatibile unei dezvoltări logice, corespunzătoare. Așa cum am arătat în articolul nostru, greșeala fundamentală a constat în interpretarea descoperirii homeopatiei ca metodă terapeutică și ignorarea totală a faptului concret, esențial, că nu poate exista homeopatie fără instrumentul ei firesc, medicamentul homeopat. De aici rezultă indubitabil că se impune cu necesitate recunoașterea medicamentului homeopat ca instrument sau mijloc al metodei terapeutice homeopate. Numai în acest fel poate exista o știință medicală a medicamentului homeopat, Farmacologia homeopată. Și numai astfel homeopatia va ajunge să fie scoasă din rândurile medicinei alternative și recunoscută ca știință medicală, cu eficacitate remarcabilă în medicina umană și medicina veterinară.

Printre numeroasele materiale scrise în legătură cu fenomenul homeopatiei s-au înregistrat de-a lungul timpului tot felul de interpretări subiective, personale, fără legătură științifică cu fenomenul în sine. De aceea subliniem cu tărie că este necesar ca tot ce se construiește în legătură cu fenomenul homeopatiei să fie în concordanță cu legile naturii care sunt obiective, imuabile și permanente.

Pentru a se realiza condițiile necesare obținerii beneficiilor menționate va fi necesară recunoașterea

Farmacologiei homeopate ca știință medicală de către forurile competente, naționale și internaționale. După acest prim pas hotărâtor va urma, firesc, construcția noii științe.

Bazele farmacologiei homeopate au fost puse de noi în cartea noastră (Farmacologia Homeopată ecologică vol.1 ediția 1) apărută în anul 2007, la Editura Minesan. Este prima carte din lume cu acest titlu. Cartea a fost revăzută și substanțial adăugită în ediția a III-a, fiind publicată sub titlul Farmacologie homeopată (Ecologică) Vol.I, Farmacologie Generală, Edit. Universitară, București, 2011.

Pentru construcția conținutului noii științe considerăm că se impune a avea participarea ca autori a unui număr cât mai mare de medici umani și veterinari, homeopați, cercetători, etc. Activitatea coautorilor potențiali menționați ar trebui finalizată cu redactarea primului Tratat de Farmacologie Homeopată din lume. Conținutul acestui tratat ar putea avea un prim capitol, Farmacologia Generală, care este deja publicat (Farmacologia Homeopată Ecologică vol 1 ediția a 3-a) apărută în anul 2011 la Editura Universitară. Următoarele capitole considerăm că ar putea avea ca titlu formulările din clasificarea A.T.C. a medicamentelor alopate, recunoscută și recomandată de OMS pentru medicamentele alopate. În felul acesta se realizează două sublinieri: una - necesitatea de a avea pe cât posibil o luare în

considerare a faptului că există un singur concept de medicament cu două forme concrete de prezentare. A doua subliniere scoate în evidență necesitatea folosirii de către Farmacologia homeopată a bogatei experiențe acumulate în cercetarea medicamentelor alopate.

A doua preocupare majoră în construcția Farmacologiei homeopate va trebui să fie revederea radicală a problemei patogeneziilor. În această problemă sunt mai multe aspecte importante:

Primul aspect este condiționat de faptul că circa 80% din patogeneziile existente în cărțile de Materia Medica actuale nu sunt fiabile, nu au valoare științifică. În consecință, aceste patogenezii trebuie abandonate definitiv și pentru totdeauna. Dintre actualele patogenezii rămân circa 20% cu valoare științifică și umează a fi introduse în tratatul de Farmacologie homeopată.

Al doilea aspect constă în necesitatea de a selecționa dintre patogeneziile actuale nefiabile și pentru cazurile care prezintă perspective de viitor, să se efectueze patogenezii științifice moderne.

Al treilea aspect extrem de important este analiza dosarelor farmacotoxicologice ale medicamentelor alopate mai vechi sau mai noi, selecționarea unora dintre ele, care pot deveni

medicamente homeopate și realizarea de patogenezii homeopate moderne.

A patra preocupare majoră în construcția Farmacologiei homeopate ar trebui să fie dedicată studierii științifice a relațiilor doză-efect pentru toate medicamentele homeopate, mai vechi sau mai noi, cunoscând că homeopatia actuală este practic complet lipsită de studii științifice în domeniu.

A cincea preocupare majoră în construcția Farmacologiei homeopate va trebui dedicată studiilor de farmacocinetică. În prezent astfel de studii lipsesc cu desăvârșire. Pentru urmărirea evoluției în organism a informației vehiculate de un medicament homeopat vor trebui găsite metode potrivite. Aceste metode nu pot fi decât din domeniul fizicii moleculare și submoleculare, deci sunt metode care aparțin viitorului.

A șasea preocupare majoră pentru cunoașterea și promovarea Farmacologiei homeopate va trebui să fie introducerea ca disciplină obligatorie de studiu a Farmacologiei homeopate la toate facultățile de Medicină umană și veterinară din lume. În acest fel toți absolvenții facultăților respective vor fi capabili, după ocuparea unui loc de muncă într-o unitate sanitară, să recomande tuturor bolnavilor consultați atât medicamente alopate cât și homeopate, în funcție de justificarea științifică. Totodată subliniem posibilitatea ca în cazurile de o

gravitate mai mare să se recurgă la administrarea concomitentă a celor două tipuri de medicamente, ceea ce va determina obținerea de efecte terapeutice superioare.

Pentru traducerea în fapt a dezideratelor prezentate mai înainte, în mod sigur vor fi necesare eforturi uriașe care potrivit estimărilor lui Christian Borion, prezentate în introducerea articolului, s-ar putea întinde pe durata unui secol. S-ar putea spune cu siguranță că aceste deziderate ar putea fi împlinite prin efortul întregii umanități. Pentru accelerarea traducerii în viață a celor menționate, de o importanță deosebită ar putea fi înființarea unui Institut Internațional de Farmacologie homeopată, sub egida ONU sau a Uniunii Europene. Alături de acesta, un aport deosebit l-ar putea aduce mai multe Institute Naționale de Farmacologie homeopată. Ceea ce este sigur este faptul că eforturile respective vor fi răsplătite cu prisosință de umanitate.

ROLUL ȘI LOCUL FARMACOLOGIEI HOMEOPATE

Așa cum reiese din cele prezentate în studiul nostru, în prezent, din nefericire, nu se poate vorbi de Farmacologia homeopată decât ca de un deziderat rezervat viitorului. Ceea ce

este sigur este faptul că, mai devreme sau mai târziu, Farmacologia homeopată va trebui acceptată universal și primită în rândul științelor medicale, practică în medicina umană și în cea veterinară și posibil în agronomie.

Din prezentarea noastră trebuie înțeles urgent că se impune cu necesitate acceptarea noii științe medicale în medicina umană și veterinară.

Rolul și locul Farmacologiei homeopate între științele medicale nu poate fi altul decât ca parte a Farmacoterapiei, cu aport egal cu al Farmacologiei alopate. Medicamentele celor două componente ale Farmacoterapiei vor putea fi recomandate singure, separat sau asociate, în suferințe acute sau cronice, în asistența medicală din spitale și ambulator.

CONCLUZII

Legea universală a dualității impune recunoașterea și existența concretă a două tipuri diferite de medicamente, alopate și homeopate. Ele există în proporții egale și se completează în mod armonios.

Pentru medicamentul alopate de multă vreme a fost fundamentată o știință medicală, Farmacologia alopate, care, în secolul XXI a ajuns la apogeul dezvoltării sale.

Pentru medicamentul homeopat nu există încă o știință medicală proprie. De aceea se impune cu necesitate fundamentarea unei astfel de științe, Farmacologia homeopată. Această fundamentare a fost făcută de noi în anul 2007⁷.

Pentru practicarea, în medicina din toată lumea, a unei atitudini terapeutice corecte, se impune cât mai urgent folosirea în egală măsură a medicamentelor alopate și homeopate. În acest scop trebuie să se treacă neîntârziat la redactarea unui tratat de Farmacologie homeopată, la predarea Farmacologiei homeopate în toate facultățile de medicină umană și veterinară din lume, astfel încât orice medic să fie capabil să prescrie ambele tipuri de medicamente, singure sau asociate, în ambulator și în spitale.

⁷ D. Dobrescu, Farmacologie Homeopată Generală, Edit. Minesan, București, 2007.

Publicații: Autor Prof. Dr. DUMITRU DOBRESCU

SINGUR AUTOR

1. *Farmacodinamie. Lucrări practice.* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1967 (365 pag.);
2. *Farmacodinamie.* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970 (556 pag.);
3. *Farmacodinamie generală. Manual de învățământ programat.* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972 (204 pag.);
4. *Farmacodinamie. Ediția a II-a revizuită.* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977 (588 pag.);
5. *Farmacoterapie.* Editura Medicală, București, 1981, (1053 pag.). Premiul Victor Babeș al Academiei Române. Cartea are o structură originală și conține capitolul „Farmacoepidemiologie”, pentru prima dată în literatura internațională;
6. *Farmacoterapie practică.* Editura Medicală, București, 1989 (2 vol., 1058 pag.);
7. *Gerontofarmacologie.* Editura Mondan, București, 1995 (369 pag.);
8. *Farmacologie homeopată generală.* Editura Miniesan, București, 2007 (267 pag.) Prima carte cu acest titlu din literatura medicală internațională;
9. *General Homeopathic Pharmacology.* Editura Tarus Media, Bucharest, 2008 (271 pag.)
10. *Pharmacologie Homeopathique Générale,* Editura Similia, Lyon, 2011;
11. *Parmacologia homeopată vol. II, Aparatul respirator,* Editura Minesan, București, 2009;
12. *Întoarcerea la natură,* Editura Universitară, București, 2009;
13. *Fitoterapie.* Ed. Universitară, București, 2015, prima carte de Fitoterapie scrisă pe baza clasificării farmacologice a plantelor medicinale – Herbal ATC index-adoptată de OMS.

PRIM AUTOR

14. *Farmacologie. Lucrări practice.* Editura IMF București, 1971. (300 pag.);
15. *Asocierea medicamentelor. Incompatibilități farmacodinamice.* Editura Medicală. București, 1971 (183 pag.). Prima carte de acest gen în literatura internațională.
16. *Medicamente pentru tratarea bolilor aparatului digestiv.* Editura Minesan, București, 2000 (320 pag.);
17. *Memomed. Memorator de Farmacologie. Ghid farmacoterapic.* Editura Minesan, București, 24 ediții anuale 1995-2018 (fiecare ediție cu peste 1000 pag.); Începând cu anul 2012 - *Ghid Farmacoterapic alopatic și homeopat.*

COAUTOR

18. *Farmacologie. Lucrări practice.* Editura. IMF București, 1959;
19. *Produse farmaceutice românești.* Editura Medicală. București, 1964 (776 pag.). 12 capitole;
20. *Progrese recente în terapeutila medicală.* Editura Medicală, București, 1965. Capitolul „Enzime în terapeutilă”;
21. *Farmacologie. Manual.* Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965;
22. *Produse farmaceutice românești.* Ediția a II-a revizuită. Editura Medicală. București, 1970;
23. *Terapeutila medicală.* Sub red. Radu Păun. Editura Medicală. București, 1982. Capitolul „Interacțiunile medicamentelor”.